

אמר רבה: כי מיפטרי רבנן מהדדי כשהיו נפרדים תלמידי החכמים זה מזה לפני צאתם לבתיהם, מבית מדרשם בפומבדיתא, היו נוטלים רשות זה מזה, ואמרי הכי: מחיה חיים יתן לך חיים ארוכים וטובים ומתוקנין.

וכיון שעסקה הגמרא בחיים מתוקנים היא מבארת פסוקים בענין זה:

[תהלים קטז] "אתהלך לפני ה' בארצות החיים".

אמר רב יהודה: ארצות החיים — זה מקום שווקים! שהיה דוד מתפלל בהיותו נע ונד, שיהיו חייו מתוקנים, ויוכל למצוא בקלות את מזונותיו במקום שיש בו שווקים.

[משלי ג] "כי ארך ימים ושנות חיים ושלוה יוסיפו לך".

וכי יש שנים של חיים, ויש שנים שאינן של חיים?

אמר רבי אלעזר: אלו שנותיו של אדם, המתהפכות עליו מרעה לטובה. כאשר האדם מתעשר הוא מרגיש כאילו נעשה חי מתוך המות.

[משלי ח] "אליכם אישים אקרא".

אמר רבי ברכיה: מכך שלא כתה אנשים אלא אישים, יש לנו לומר, כי אלו תלמידי חכמים, שדומין בחולשתם לנשים [אישים בלשון רבים], ועושיין גבורה בכבישת יצרם כאנשים [מהרש"א].

ואמר רבי ברכיה: הרוצה בזמן הזה לנסך יין על גבי המזבח — ימלא גרונו של תלמידי חכמים, יין.

דמעיקרא, שכבר שרף את גוף הפר והשעיר לפני הקטרת אימוריהם.

ומקשה הגמרא: זאת מנין לך?

והרי אדרבה, נאמר את ההיקש לצד ההפוך:

מה שורף דהשתא, אף משלח — דהשתא!

ומשנינן: מדכתיב "והמשלח" בוי"ו החיבור, ולא אמר עתה הכתוב "ושלח את השעיר במדבר, והמשלח את השעיר יכבס בגדיו" — משלח דמעיקרא משמע. שהרי פרשת השילוח של השעיר נכתבה לפני הקטרת האימורים.

רבא אמר: מכאן יש לי ללמוד ששילוח השעיר הוא עוד לפני הקטרת האימורים:

אמר קרא [ויקרא טז] "יעמד חי".

עד מתי יהא זקוק לעמוד חי — עד שעת כפרה של פר ושעיר הפנימיים.

ואימתי שעת כפרה — בשעת מתן דמים, ותו לא. שאין צורך להמתין בשילוחו לאחר הקטרת אימוריהם.

וממשיכה הגמרא בענין שעיר המשתלח:

אתי חזר ובא משלח השעיר לאחר קיום שליחותו.

אם למחרת יום הכיפורים מצאו המשלח בשוק, במקום הילוך רבים, לכהן גדול, הרי הוא מכבדו ברבים, ואומר לו: אישי כהן גדול! עשינו שליחותך.

ואם מצאו בביתו, אומר לו: הקדוש ברוך הוא, שהוא מחיה חיים — עשינו שליחותו!